

Äfv. *Sticka fram.* — V. n. 1) Framskjuta, framstå. Säges isynnerhet om spetsiga, uddiga föremål, både större och smärre. *Hans näsduk f-stack ur fickan. En udde f-sticker der i sjön.* — Äfv. *Sticka fram.* — 2) (fig.) Visa sig, synas, framträda för andras blickar, oakadt allt bemödande att hindra det. *Högfärden f-cker under hans förstådda ödmjukhet.* — Bättre *Sticka fram.* — *Framstickande*, n. 4.

FRAMSTIGA, v. n. 3. (böjes som *Stiga*) 1) Framgå (om menniskor). — 2) (fig., mindre brukl.) Se *Framskjuta*, v. n. 1. — *Framstigande*, n. 4.

FRAMSTJÄLA, v. a. 3. (böjes som *Stjälä*) I smyg, oförmärkt framföra, framskaffa, framhafva. Brukas mindre ofta. — Äfv. *Stjälä fram.* — *Framstjälände*, n. 4.

FRAMSTOCK, m. 2. Främre delen af en gevärsstock.

FRAMSTORMA, v. n. 1. På ett stormande sätt, häftigt och våldsamt framfara. — Oftare *Storma fram.* — *Syn.* Framrusa. — *Framstormande*, n. 4.

FRAMSTRETA, v. n. 1. Med mycken ansträngning framskrida. *Han kom f-nde med en stor kalf.* — Äfv. *Stretra fram.* — *Syn.* Framsträfvä. — *Framstretande*, n. 4.

FRAMSTRYKA, v. a. 3. (böjes som *Strykä*) Stryka något framåt. *F. häret.* — V. n. 1) Gå, tåga fram förbi. — 2) (om vägar och floder) Framgå, framflyta. — För både v. a. o. v. n. vanligare *Stryka fram.* — *Framstrykande*, n. 4.

FRAMSTRÅLA, v. n. 1. Med ett strålände sken hastigt framträda för ögat. *Solen f-r ur molnen.* — *Stråla fram* brukas icke. — *Syn.* Se *Framlysä*. — *Framsträlände*, n. 4.

FRAMSTRÄCKA, v. a. 2. 1) Utsträcka framåt. *F. armen.* — 2) Sträcka fram kroppen och framrätta något. *F. en bok, ett papper.* — Äfv. och ledigare *Sträcka fram.* — *Framsträckande*, n. 4. o. *Framsträckning*, f. 2.

FRAMSTRÄFVA, v. n. 1. Se *Framstreta*. — Vanligare säges *Sträfvä fram.* — *Framsträfvande*, n. 4.

FRAMSTRÖ, v. a. 2. Utströ framåt. — Äfv. *Strö fram.* — *Framströende*, n. 4.

FRAMSTRÖMMA, v. n. 1. Strömmande framflyta (bem. 1). — Äfv. *Strömma fram.* — *Framströmmande*, n. 4.

FRAMSTUPA, frammstupa, v. n. 1. Se *Framluta*.

FRAMSTUPA, frammstupa, adv. Med kroppen utsträckt och ansigtet emot marken eller golfvet. *Kasta sig, falla, ligga f.*

FRAMSTYCKE, n. 4. 1) Stycke på främre delen af ett föremål, t. ex. på kläder, skodon, möbler, o. s. v. — 2) Stycke af ett slagadt djurs framdel.

FRAMSTÅ, v. n. 2. (böjes som *Stå*) 1) Framträda. *När han hade talat, f-stod en annan talare och vederlade honom.* — 2) Skjuta framöfver ut ifrån något. *På byggnadens ena sida f-r ett loft, efter gamla tidens bruk.* — 3) (fig.) Framställa sig. *Denna händelse f-r som en förfärande varning för alla. Härvid f-stod en ny svärighet, den all . . .*

Anm. Bruket af detta ord, bildadt efter det tyska *hervorstehen*, *hervortreten*, har först i senare tider gjort sig gällande och förekommer ännu mest i litterär stil.

FRAMSTÄENDE, part. pres. af *Framstå*. Brukas nästan adjektivt i följande bem.: 1) Ut-

skjutande. *En f. byggnadsparti.* — 2) (fig.) Påfallande, som starkt faller i ögonen. *Detta var ett f. bevis på hans oförmåga.* — *Syn.* Se *Tydlig*.

FRAMSTÄF, m. 2. pl. — *stäfvar.* Se *Förstäf*.

FRAMSTÄLLA, v. a. 2. 1) Flytta, föra fram och ställa på ett ställe. I denna ordets egentliga bem. säges vanligare *Ställa fram.* — 2) (fig.) a) Framföra, uttala, yttra. *F. en fråga, en begäran, bön, anhällan.* — b) Förklara. *F. en sak, ett ämne tydligt.* — c) Genom bild (målning, bildhuggeri, o. s. v.) föreställa. *Händelsen f-lldes af konstnären i en målning, som tillvann sig allas beundran. Man såg der alla Olympens gudar, f-llda i marmor.* — *Syn.* Afbildä. — d) I tal eller skrift skildra, uttrycka. *Denne skriftställare förstår att på ett högst målande sätt f. händelserna. Poeten har väl f-llt sin hjellets karakter.* — *Syn.* Skildra, Måla, Teckna, Afskildra, Afmåla, Afteckna. — För bem. 2. brukas icke *Ställa fram*, på sin höjd någon gång för bem. a. — *F. sig*, v. r. Visa sig, förete sig. *Det första, som f-lldes sig för våra ögon. Härvid f-ller sig den frågan, om . . .* — *Syn.* Framträda, Framstå, Uppstå.

FRAMSTÄLLANDE, n. 4. Handlingen, då man framställer eller något framställes.

FRAMSTÄLLE, n. 4. (masm.) Ställe framför schaktet i en masugn, utgörande en och samma fördjupning med Jernrummet, der det smälta jernet samlas, samt på andra sidan begränsadt af Damstenen.

FRAMSTÄLLNING, f. 2. 1) Handlingen, då man framställer (2, alla bem.). — 2) Framställd önskan, hemställan, klagan, framställdt förslag, o. s. v. *Denna deputerades f. vann hos regeringen intet gehör. Göra en f. om tullens ned-sättning.* — 3) Sättet, huru en sak, ett ämne, en fråga i ord uttryckes, förklaras. *Ämnet vann mycket i klarhet genom hans f.* — 4) Hvad som i bild, i tal eller skrift blifvit framställdt. *En f. af det Bethlehemitiska Barnamordet. Man läser hos denne författare en rörande a. f. pestens förfärliga härjningar.* — *Syn.* Afbildning; Målning; Skildring, Teckning, Afmålning, Afskildring, Afteckning. — *Ss.* *F-ssätt*.

FRAMSTÄNKÅ, v. n. 2. I form af stänk framkastas. — V. a. Genom stänkning framkasta. — *Stänka fram* är vanligare, både för v. a. och v. n. — *Framstänkande*, n. 4. o. *Framstänkning*, f. 2.

FRAMSTÖRTA, v. n. 1. Se *Framrusa*. — Äfv. *Störta fram.* — *Framstörtande*, n. 4.

FRAMSTÖTA, v. a. 2. Genom en stöt eller stötar framdrifva. — Äfv. *Stöta fram.* — *Framstötande*, n. 4. o. *Framstötning*, f. 2.

FRAMSUCKA, v. a. 1. Suckande framsäga. Brukas i högre, poetisk och vältalighetsstil. — Mindre ofta *Sucka fram.* — *Framsuckande*, n. 4. o. *Framsuckning*, f. 2.

FRAMSVALLA, v. n. 1. Svällande framflyta. — Äfv. *Scalla fram.* — *Framsvällande*, n. 4.

FRAMSVÄPA, v. n. 1. o. 2. (om vinden) Häftigt fara fram. — Äfv. *Svepa fram.* — *Framsväpande*, n. 4.

FRAMSVÄFVA, v. n. 1. På ett sväfvande sätt fara fram. — Äfv. *Sväfva fram.* — *Framsväfvande*, n. 4.

FRAMSVÄLLA, v. n. 2. Svällande träda fram. — Äfv. *Svälla fram.* — *Framsvällande*, n. 4.